

Taina Cununii

Taina Cununii este una dintre cele mai importante Taine ale Bisericii, prin care un bărbat și o femeie își unesc viețile înaintea lui Dumnezeu. Prin rugăciunile și binecuvântările preotului, cei doi primesc harul divin necesar pentru a întemeia o familie creștină și pentru a trăi în iubire, credință și responsabilitate.

Întemeierea căsătoriei în planul lui Dumnezeu

Încă din începutul creației, Dumnezeu a rânduit viața în comuniune, arătând că omul nu este făcut să trăiască singur: „Nu este bine să fie omul singur; să-i facem ajutor potrivit pentru el” (Facerea 2, 18).

Astfel, unirea dintre bărbat și femeie nu este doar o realitate socială, ci o chemare divină, o continuare a planului lui Dumnezeu pentru om.

Dimensiunea duhovnicească a cununii

În Noul Testament, căsătoria capătă o semnificație și mai profundă. Apostolul Pavel numește această unire „taina mare” (Efeseni 5, 32), deoarece ea reflectă iubirea dintre Hristos și Biserică.

„Bărbaților, iubiți-vă soțiile, după cum și Hristos a iubit Biserica” (Efeseni 5, 25). Prin urmare, iubirea dintre soți nu este doar un sentiment, ci o chemare la jertfă, fidelitate și dăruire reciprocă.

Semnificația slujbei

În cadrul slujbei, mirii sunt încununăți, iar aceste cununi simbolizează atât bucuria unirii, cât și responsabilitatea și jertfa vieții de familie. Ele amintesc de cununa mucenicilor, sugerând că viața de familie presupune depășirea egoismului și trăirea în comuniune.

Dacă prin Botez și Mirungere fiecare persoană devine membru al Bisericii, prin cununie cei doi devin o familie binecuvântată, unită în Hristos. Modelul acestei uniri este întărit de prezența Mântuitorului la nunta din Cana Galileii, unde a binecuvântat căsătoria (Ioan 2, 1-11).

Familia creștină

Familia întemeiată prin cununie este chemată să fie un spațiu al iubirii, respectului și creșterii duhovnicești. Viața de familie nu se susține doar prin afecțiune, ci prin rugăciune, credință și apropiere constantă de Dumnezeu.

După cum îndeamnă Sfântul Simeon al Tesalonicului, soții trebuie să păstreze căsătoria „în cinste, dragoste și curăție”, având grijă nu doar de viața materială, ci mai ales de sufletele lor și ale copiilor.

De asemenea, învățătura Bisericii subliniază caracterul sfânt și durabil al căsătoriei: „Pe care i-a unit Dumnezeu, omul să nu-i despartă” (Matei 19, 6). Această legătură este menită să fie statornică, iar încercările vieții nu trebuie să o destrame, ci să o întărească.

Condiții pentru săvârșirea cununiei

Pentru a primi această Taină, trebuie respectate anumite rânduieli:

- între viitorii soți să nu existe rudenie de sânge sau spirituală
- căsătoria să fie liber consimțită, bazată pe iubire și responsabilitate;
- părinții să-și dea acordul, conform tradiției;
- mirii și nașii să se pregătească prin spovedanie, post și rugăciune;
- nașii să fie creștini ortodocși cununați, cu viață morală și credință statornică.

Când nu se pot face nunți

Biserica rânduieste și perioade în care nu se săvârșeste cununia, pentru a păstra echilibrul dintre bucuria nunții și viața duhovnicească:

- în cele patru mari posturi de peste an;
- în zilele de post (miercuri și vineri)
- În ajunul și în zilele Praznicelor Împărățești
- în Săptămâna Luminată
- în perioada dintre Crăciun și Bobotează
- la tăierea Capului Sfântului Ioan, 29 August
- la Înălțarea Sfintei Cruci 14 Septembrie

Aceste rânduieli arată că nunta, ca moment de bucurie, trebuie trăită în armonie cu viața spirituală a Bisericii.

Taina Cununii nu este doar începutul unei vieți în doi, ci o cale de sfințire. Prin iubire, răbdare și credință, soții sunt chemați să construiască o familie binecuvântată, în care Dumnezeu este prezent și lucrător.